

Arrest

nr. 304 362 van 4 april 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE RYCKE
André Dumontlaan 210
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RYCKE, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 6 oktober 2022 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 7 oktober 2022.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 29 november 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 29 september 2023.

1.3. Op 12 december 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 14 december 2023 aangetekend verzonden. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd op (...) 2000 geboren in Villavicencio (departement Meta). U groeide echter op in Cumaral (departement Meta), waar u tot 2014 woonde. U vestigde zich vervolgens in Barbosa (departement Santander) en andermaal in Cumaral, gevolgd door een verblijf van ongeveer een half jaar in El Castillo (departement Meta). Voor uw vertrek uit Colombia woonde u nog ongeveer een maand in Villavicencio. U hebt zelf geen politieke activiteiten. U beschikt over een diploma technisch middelbaar onderwijs en kon uw bachelor vreemde talen niet afmaken. U hebt uw biologische vader nooit gekend. Uw moeder, die u grootbracht, woont momenteel in Cumaral. U hebt geen broers of zussen. U hebt sinds de zomer van 2023 een relatie met een Turks staatsburger die over een verblijfsstatuut in België beschikt. U hebt geen kinderen.

Uw oom H.(...) B.(...) was aan het begin van deze eeuw in dienst bij het gemeentebestuur van Cumaral. Een paramilitaire groepering probeerde via hem het stadsbestuur te infiltreren, maar uw oom weigerde hieraan mee te werken. Op 1 september 2002 werd uw oom H.(...) in het bijzijn van uw andere oom O.(...) meegenomen door deze paramilitairen. H.(...) werd vervolgens gemarteld en vermoord. Uw oom O.(...) verwittigde de politie en verdween vervolgens voor twaalf jaar. Toen hij in 2014 opnieuw in Cumaral opdook, werd hij op 12 februari 2014 in het bijzijn van uzelf en uw tante vermoord door dezelfde paramilitairen.

Toen u zelf acht jaar oud was, werd u het slachtoffer van een verkrachting door uw buurman.

In januari 2022 ging u in El Castillo wonen om er op een boerderij te letten die toebehoort aan een kennis van de echtgenoot van uw nicht P.(...) A.(...) B.(...) S.(...) (CGVS (...)/B, OV (...)). U stond hiervoor in samen met P.(...) A.(...), haar echtgenoot N.(...) FA.(...) Br.(...) M.(...) (CGVS (...), OV (...)) en uw neef (en P.(...) A.(...)'s broer) He.(...) Fe.(...) B.(...) S.(...) (CGVS (...), OV (...)). Op 19 juli 2022 drongen paramilitairen of guerrillero's de boerderij binnen en eisten dat jullie daar zouden vertrekken. Jullie en de eigenaar van de boerderij gingen ervan uit dat het om een vergissing ging.

Op 4 augustus 2022 keerden dezelfde paramilitairen of guerrillero's in grotere getale terug. Andermaal drongen zij het huis binnen. Zij probeerden u seksueel te misbruiken. Jullie werden weggejaagd uit de boerderij en trokken naar een vriend van N.(...) FA.(...), die eveneens in El Castillo woonde.

Op 9 augustus 2022 keerden N.(...) FA.(...) en He.(...) Fe.(...) terug naar de boerderij om enkele zaken op te halen. Op dat moment arriveerden jullie belagers daar ook, die agressief werden en N.(...) FA.(...) en He.(...) Fe.(...) wegjoegen. Jullie legden diezelfde dag nog een klacht neer bij de ombudsman van de gemeente en zouden op 15 september 2022 ook klacht neerleggen bij het parket.

U vertrok uit Colombia op 5 oktober 2022. U reisde per vliegtuig naar Spanje, om vervolgens op 6 oktober 2022 België te bereiken, eveneens per vliegtuig. U diende op 7 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), net als uw nicht P.(...) A.(...) B.(...) S.(...), haar echtgenoot N.(...) FA.(...) Br.(...) M.(...), en uw neef He.(...) Fe.(...) B.(...) S.(...). Op 27 april 2023 verlieten P.(...) A.(...), N.(...) FA.(...) en He.(...) Fe.(...) België en keerden zij terug naar Colombia. Op 18 oktober 2023 nam het CGVS een weigeringsbeslissing in hun dossiers omwille van hun afwezigheid op het persoonlijk onderhoud.

U vreest bij terugkeer naar Colombia te worden gedood door de paramilitairen of guerrillero's die jullie van de boerderij verdreven.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer, die alle kopieën zijn: een attest van uw Belgische psycholoog, een verklaring van de gemeentelijke ombudsman, een aangifte bij het openbaar ministerie, de overlijdensakte en identiteitskaart van uw oom H.(...), de overlijdensakte en identiteitskaart van uw oom O.(...), de aangifte van de moord op uw oom O.(...), een medisch attest en de identiteitskaart van uw tante I.(...) H.(...) en uw eigen paspoort. U legde uw originele paspoort voor. Uw advocaat legde via e-mail ook enkele opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U legt weliswaar een psychologisch attest voor, waarin gewag wordt gemaakt van een ernstige depressie. Ook worden dissociatieve symptomen, angsten, slapeloosheid en een verstoord tijdsbesef. U stelde bovendien zelf hoofdpijn te hebben bij het persoonlijk onderhoud (CGVS p 3).

Echter, u verklaarde nadrukkelijk in staat te zijn om het interview af te leggen (CGVS p 3). Ook bij de DVZ stelde u dat er geen elementen waren die uw deelname aan de procedure in de weg stonden (DVZ p 3). Er werd u aan het begin van het onderhoud op het CGVS bovendien op het hart gedrukt dat het belangrijk was dat u zich comfortabel voelde tijdens het interview en problemen onmiddellijk diende te signaleren. Er werd u de mogelijkheid gegeven om bijkomende pauzes aan te vragen tijdens het interview. Er werd u gezegd dat u elke onduidelijkheid in het interview diende aan te kaarten (CGVS p 2). U gaf echter doorheen het interview niet te kennen dat er problemen of onduidelijkheden waren en u vroeg geen bijkomende pauzes aan. U bleek ook in staat om coherent op de vragen te beantwoorden.

Hieruit dient dan ook te worden geconcludeerd dat uw psychologische problemen en hoofdpijn u niet noemenswaardig parten speelden bij het afleggen van het persoonlijk onderhoud. Bijgevolg werden er u verder geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen onlosmakelijk verbonden zijn met die van uw familieleden P.(...) A.(...) B.(...) S.(...), N.(...) FA.(...) Br.(...) M.(...) en He.(...) Fe.(...) B.(...) S.(...).

Zij schetsten bij de DVZ namelijk ruwweg dezelfde problemen als u, met name de eerdere moorden op twee ooms van u vele jaren geleden, en de problemen die jullie in 2022 op de finca kenden met een gewapende groepering (vragenlijst CGVS bij DVZ P.(...) A.(...), N.(...) FA.(...) en He.(...) Fe.(...), telkens vraag 5, zie blauwe map).

Zij keerden echter op 27 april 2023 terug naar Colombia (zie e-mail in blauwe map) en gaven daarmee automatisch te kennen geen nood te hebben aan internationale bescherming. Volgens uw verklaringen beviel het leven in België hen niet (CGVS, p.15). Bovendien verklaart u zelf dat zij het momenteel goed stellen in Colombia (CGVS p 8-9). De vaststelling dat uw familieleden met dezelfde problemen kennelijk vlot konden terugkeren naar Colombia, ondergraaft fundamenteel de geloofwaardigheid van uw eigen vrees.

U biedt verschillende verklaringen waarom u niet kan terugkeren naar Colombia terwijl uw familieleden dat wel konden. Geen van die verklaringen weet echter te overtuigen. Toen de vraag u een eerste keer werd voorgelegd, stelde u in tegenstelling tot hen niet kon terugkeren omdat zij u niet hadden gevraagd om hen te vergezellen bij hun terugkeer naar Colombia en omdat u geen goede band hebt met de moeder van P.(...) (CGVS p 15-16). Het spreekt voor zich dat deze redenering er op geen enkele wijze op wijst dat u ook daadwerkelijk een risico op vervolging loopt bij terugkeer naar Colombia, een noodzakelijke voorwaarde voor de toekenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Toen u andermaal de kans werd geboden om te verduidelijken waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Colombia terwijl uw familieleden dat wel deden, stelde u dat u als enige van jullie vier getuige was van de moord op uw oom O.(...) en u de autoriteiten contacteerde (CGVS p 18).

Verschiedende elementen zorgen er echter voor dat aan die bewering geen geloof kan worden gehecht. Zo dient te worden opgemerkt dat uit uw interview bij de DVZ geenszins blijkt dat de moord uw oom O.(...) de grondslag vormt van uw huidige vrees om naar Colombia terug te keren. U vermeldde weliswaar de moorden op uw ooms bij de DVZ maar haalde die daar enkel aan als voorbeeld van de algemene onveiligheid in Colombia en als reden waarom u niet op andere plaatsen in Colombia zou kunnen gaan wonen. U bracht de kwestie niet in verband met de gebeurtenissen in 2022 en vermeldde niet dat u zelf de autoriteiten contacteerde (vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 5).

Bovendien dient te worden vastgesteld dat u geenszins aannemelijk hebt weten te maken dat uw betrokkenheid bij de moord op O.(...) ook vandaag nog een risico voor u inhoudt. U stelt immers dat u vandaag 'een paramilitaire groepering of guerrillastrijders' vreest, meer in het bijzonder de paramilitairen of guerrillero's met wie u problemen kende in 2022 (CGVS p 17-18). Uit uw verklaringen hieromtrent kan echter niet zonder meer worden afgeleid dat uw recente problemen daadwerkelijk gelinkt zijn aan de moord op uw ooms destijds. U stelt namelijk dat u niet weet waarom jullie van de boerderij verjaagd werden omdat de daders dat nooit vertelden, maar speculeert het te maken had met de moorden vele jaren geleden. U suggereert echter ook dat het er misschien aan lag dat jullie mogelijks toestemming hadden moeten vragen aan de groepering om op de boerderij te verblijven (CGVS p 13, p 14-15). Niet alleen zijn uw verklaringen over het verband met de moorden op uw ooms op zich dus al bijzonder hypothetisch en vaag, er dient ook te worden opgemerkt dat de link al helemaal geen stand houdt wanneer onderworpen aan een meer nauwkeurige analyse. U verklaart namelijk dat uw ooms door paramilitairen werden vermoord (CGVS p 10, p 12-13). Uw kennis over deze paramilitairen is heel beperkt: u weet niet of zij tot een specifieke groepering behoorden, laat staan hoe die groepering zou hetten, en verklaart weliswaar dat zij een aanvoerder hebben die hen bevelen geeft, maar kan die aanvoerder niet noemen (CGVS p 13).

Over de daders van de gebeurtenissen in 2022 legt u nog vagere verklaringen af. U stelt dat u niet weet wie zij waren, maar speculeert dat het misschien paramilitairen of guerrillastrijders waren (CGVS p 13). Het mag met andere woorden verbazen dat u dus geen verband legt met de paramilitairen die uw ooms vermoordden en van wie u kennelijk wel weet dat het paramilitairen en geen guerrillero's zijn.

Gevraagd of u concrete indicaties hebt dat de moordenaars van O.(...) het nog steeds op u gemunt hebben, stelt u bovendien eenvoudigweg dat uw oom O.(...) ook na 12 jaar alsnog het slachtoffer werd van een moord (CGVS p 16). U legt dus geenszins een verband met de gebeurtenissen van 2022 en haalt geen andere concrete indicaties aan dat de moordenaars van toen u nog steeds zouden zoeken.

Samenvattend dient dus het volgende te worden geconcludeerd: er kan geen gegronde, actuele vrees voor vervolging in uw hoofde worden aangenomen aangezien uw familieleden, die in 2022 dezelfde problemen als u gekend zouden hebben, zonder risico konden terugkeren naar Colombia. Het enige noemenswaardige verschil tussen uw situatie en die van P.(...) A.(...), N.(...) FA.(...) en He.(...) Fe.(...) ligt erin dat u in 2014 rechtstreeks getuige zou geweest zijn van de moord op uw oom O.(...). Aangezien u er geenszins in geslaagd

bent aannemelijk te maken dat de gebeurtenissen in 2022 op enige wijze met die eerdere kwestie verbonden zijn en u geen nieuwe ontwikkelingen in de zaak van uw ooms aanhaalt, wijst uw betrokkenheid bij die moord evenmin in de richting van een gegronde, actuele vrees voor vervolging.

U legt diverse documenten neer ter staving van de moorden op uw ooms. Het betreft kopieën van de overlijdensakte en identiteitskaart van uw oom H.(...), de overlijdensakte en identiteitskaart van uw oom O.(...) en de aangifte van de moord op uw oom O.(...). Deze documenten kunnen echter hoogstens de identiteit en overlijdens van deze personen staven. Uw naam wordt in geen van deze documenten genoemd, ook niet in de aangifte bij het parket. De documenten vormen dan ook geen bewijs van uw eigen verwantschap met O.(...) en H.(...) of uw betrokkenheid bij die kwestie, laat staan van uw stelling dat deze moorden jaren later nog steeds een gevaar voor u persoonlijk zouden inhouden.

Integendeel, de stavingstukken werpen hier zelfs verdere twijfel op. In de documenten die u neerlegt worden de namen van de betrokken personen namelijk gespeld als 'H.(...) Alo.(...) Be.(...)t Be.(...)t en 'O.(...) Alb.(...) Be.(...) Be.(...)'. Uw eigen tweede achternaam, geërfd van uw moeder, die de zus zou zijn van H.(...) en O.(...) (CGVS p 4), is echter 'B.(...)', zo blijkt uit uw paspoort en identiteitskaart. De drie verschillende spellingswijzen –Be.(...), Be.(...)t, en B.(...)- suggereren dus dat de documenten betrekking hebben op personen met wie u niet verwant bent. Net als uw bijzonder beperkte kennis van de daders, zoals hierboven beschreven, plaatst dit de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent deze moorden op de helling.

De geloofwaardigheid en ernst van uw vrees wordt dus fundamenteel ondermijnd door de vaststelling dat uw neef, uw nicht en haar echtgenoot naar Colombia terugkeerden ondanks de problemen die u daar met hen zou delen. Er dient echter te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van die problemen nog verder ondergraven wordt door diverse onaannemelijke elementen in uw verklaringen hieromtrent.

Zo is de opstelling van haast alle personen in uw relaas erg moeilijk te begrijpen. Vooreerst valt op dat u, zoals eerder genoemd, nauwelijks kan uitleggen waarom deze gewapende groepering jullie uit de boerderij wilde zetten (CGVS p 13, p 14-15). Als zij daadwerkelijk gedreven waren door wraakzucht tegenover de B.(...)familie zoals u af en toe beweert, of het specifiek op u gemunt hadden als getuige van de moord op O.(...), valt moeilijk te begrijpen waarom zij u en uw familie niet meteen uit de weg ruimden. Daar hadden ze immers de kans toe.

Ook valt op dat de gewapende groepering jullie op 19 juli 2022 - op straffe van de dood - nadrukkelijk één dag de tijd gaf om het domein te verlaten maar slechts twee weken later, op 4 augustus 2022, naar de locatie terugkeerde (CGVS p 11). Deze weinig doortastende werkwijze valt moeilijk te rijmen met het beeld van een moorddadige gewapende groep dat u ophangt. Ook deze vaststelling doet bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Uw herhaaldelijke bewering als zou de groepering het bevel hebben gehad jullie ganse familie uit te roeien kan met andere woorden niet worden gevolgd door het CGVS (CGVS, p.5, 11-12). Ook op 4 augustus 2022, tijdens de inval, en op 9 augustus 2022 toen uw familieleden terugkeerden naar de boerderij, had de groepering immers ruimschoots de kans jullie uit te schakelen, wat niet gebeurde. Nochtans hadden ze duidelijk de overhand, waren ze gewapend, en konden ze jullie, indien ze dat werkelijk gewenst hadden, gemakkelijk om het leven brengen. Deze door u geschetste gang van zaken kan in het geheel niet overtuigen. Idem wat betreft uw verklaring dat ze u probeerden seksueel te misbruiken. Indien dit werkelijk hun plan was geweest kan niet worden ingezien waarom ze ook wat dit betreft, niet in hun opzet slaagden, te meer dat ze gewapend waren (CGVS, p.4, 11). Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u inconsistente verklaringen aflegde over het aantal belagers. Waar u het eerst heeft over 4 mannen die op 4 augustus 2022 het huis binnendrongen, luidt het later tijdens het persoonlijk onderhoud dat 10 of meer mannen het huis binnendrongen op die bewuste 4 augustus (CGVS, p.4, 11). Andermaal kunnen deze weinig doorleefde verklaringen niet overtuigen en bent u, in het licht van al het voorgaande, niet bij machte, de feiten die zich volgens uw verklaringen afspeelden op de boerderij, aannemelijk te maken. U slaagt er niet in het CGVS ervan te overtuigen dat de groepering het op uw leven gemunt heeft.

Uw eigen familieleden stelden zich eveneens op een weinig geloofwaardige wijze op. U verklaart dat jullie al vanaf 19 juli 2022 met de dood bedreigd werden door de gewapende mannen die jullie van de boerderij wilden verdrijven (CGVS p 11). In dat licht valt moeilijk te begrijpen waarom Fa.(...) en Fe.(...) de situatie niet ernstig namen: zij waren 'op hun gemak' en interpreteerden de doodsb bedreigingen veeleer als een grap en beschouwden ze de gewapende groepering als 'onnozelaars' (CGVS p 13).

Ook de eigenaar van de boerderij, J.(...) B.(...), ging op een opmerkelijke wijze met de kwestie om. U verklaart namelijk dat u veronderstelt dat het voor J.(...) geen dermate grote zaak was aangezien hij zelf niet betrokken was (CGVS p 15). Jullie waren echter door J.(...) aangesteld om zijn eigendommen te beheren en bovendien was de familie van Fa.(...) bevriend met J.(...) (CGVS p 11). Het lijkt dan ook weinig waarschijnlijk dat hij er zonder meer de schouders bij zou ophalen dat jullie met doodsb bedreigingen van het domein verdreven werden.

Tot slot dienen nog een aantal aanvullende elementen te worden aangestipt die er verder op wijzen dat u geen actuele, gegronde vrees voor vervolging in Colombia koestert. Gevraagd of er nog nieuwe ontwikkelingen met betrekking tot uw problemen zijn geweest sinds uw vertrek uit Colombia, verklaart u weliswaar dat er nog steeds gewapende groeperingen zijn en dat die een avondklok hebben ingevoerd in uw regio van herkomst, maar haalt u verder geen concrete elementen aan die specifiek op u betrekking hebben (CGVS p 12).

Ook hebt u niet aannemelijk kunnen maken dat u niet in veiligheid zou kunnen leven op andere plaatsen dan die waar u in 2022 in contact kwam met een gewapende groepering.

Gevraagd waarom u zich niet in Bogotá zou kunnen vestigen zoals He.(...) Fe.(...), N.(...) FA.(...) en P.(...) A.(...) dat deden, benadrukt u dat u daar niemand meer rest en u nergens terecht kan (CGVS p 16). Erop gewezen dat in Bogotá diezelfde drie familieleden van u wonen, stelt u dat dat zij niet wilden dat u bij hen zou gaan wonen en dat zij u geen hulp bieden (CGVS p 16). U kan echter niet uitleggen waarom u niet op hen zou kunnen rekenen bij een eventuele verhuis naar Bogotá (CGVS p 16). Niets wijst er overigens op dat dat het geval zou zijn: u woonde vlak voor uw vertrek immers haast een jaar met hen op een afgelegen boerderij en staat tot op vandaag nog in contact met hen (CGVS p 8-9).

U verklaart dat u evenmin in Cumaral kan wonen uit angst voor de moordenaars van uw oom, maar aangezien u niet over concrete indicaties beschikt dat zij daar nog steeds naar u op zoek zijn (CGVS p 16) kan ook aan die bewering geen geloof worden gehecht.

U kan evenmin een afdoende verklaring bieden waarom u zich niet in Villavicencio zou kunnen vestigen. Daar woonde u immers nog een maand voor u uit Colombia vertrok (CGVS p 5-6) en u maakt geen melding van problemen die u daar gekend zou hebben (CGVS p 12). Gevraagd of u niet veilig zou kunnen leven in Villavicencio, stelt u erg algemeen dat 'die groepen' heel sterk staan in de regio. De stelling dat u persoonlijk er niet veilig zou zijn baseert u op de eveneens erg algemene bewering dat het Openbaar Ministerie u gezegd had dat er heel veel klachten over gewapende groeperingen binnenliepen, zonder daarbij te concretiseren waarom u specifiek gevaar zou lopen (CGVS p 16-17).

Nogmaals dient echter benadrukt te worden dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen betreffende de gebeurtenissen op de boerderij waardoor geen vrees in uwen hoofde kan worden vastgesteld, hetgeen tevens bevestigd wordt door de vrijwillige terugkeer van uw familieleden naar Colombia. Naast uw problemen met gewapende groeperingen zoals u die uiteenzet, verklaart u dat u op achtjarige leeftijd het slachtoffer werd van een verkrachting door een buur (CGVS p 18). Hoewel bijzonder betreurenswaardig, kan uit deze gebeurtenis geen actuele nood aan internationale bescherming worden afgeleid. Het betreft immers een gebeurtenis van ongeveer vijftien jaar geleden, waarna u geen contact meer hebt gehad met de dader (CGVS p 18). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat u bij terugkeer naar Colombia een verhoogd risico zou lopen om het slachtoffer te worden van deze persoon of van seksueel geweld in het algemeen. Deze beoordeling wordt bevestigd door het feit dat u zelf de kwestie niet aanhaalt wanneer u gevraagd wordt naar uw vrees om terug te keren naar Colombia (CGVS p 17).

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u sinds de zomer van 2023 een relatie hebt met een Turkse man die een verblijfsstatuut heeft in België (CGVS p 8). De toekenning van verblijfstitels op basis van persoonlijke relaties met verblijfgerechtigde personen valt echter buiten het toepassingsgebied van internationale bescherming. Indien u een verblijf in België wenst te bekomen op basis van uw relatie met deze persoon, dient u zich daarvoor tot de geëigende procedure te wenden.

Samengevat dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

De overige documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Ten eerste dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is.

U legt uw eigen identiteitskaart en een kopie van uw paspoort voor. Deze documenten kunnen echter hoogstens uw eigen identiteit staven, die in deze beslissing niet ter discussie staat.

U legt een kopie van een document van de gemeentelijke ombudsman (Personería) van El Castillo voor. Dit document kan echter geenszins de problemen staven die u op de boerderij gekend zou hebben, aangezien er enkel in wordt vastgesteld dat jullie bij de ombudsman aangifte deden van dergelijke problemen. Het document vormt dus enkel een weergave van jullie verklaringen omtrent de problemen, maar maakt geen gewag van enige onderzoeksdaden verricht door de autoriteiten die die problemen ook onafhankelijk zouden kunnen verifiëren. Hetzelfde geldt voor het document van het Openbaar Ministerie waarvan u een kopie neerlegt. Het document vormt enkel een weergave van de verklaringen die Fa.(...) bij de autoriteiten aflegde.

U legt een kopie van een medisch attest neer van uw tante I.(...) H.(...), alsook een kopie van haar identiteitskaart. Uit dat attest blijkt dat zij aan schizofrenie lijdt. Er dient echter te worden vastgesteld dat deze documenten enkel de identiteit en medisch-psychologische problemen van deze persoon kunnen staven. Uw verwantschap met deze persoon -wiens achternaam dan weer als 'Be.(...)' wordt gespeld- kan met deze documenten niet worden aangetoond, net zomin als de omstandigheden van de moord op uw oom O.(...).

Uw advocaat gaf via e-mail aan dat P.(...) A.(...) uw nicht is in de zin dat jullie nichten zijn van elkaar (met ouders die broers en/of zussen zijn van elkaar, 'primas' in het Spaans), en geen nichten in de zin dat u de tante van P.(...) A.(...) zou zijn. Dit heeft geen enkele invloed op de beoordeling van uw verzoek.

De tweede opmerking betrof de datum van de moord op uw oom H.(...). Hij zou gedood zijn op 1 november 2002 en niet op 1 september 2002, zoals in de notities van het persoonlijk onderhoud staat. Ook dit verschil van twee maand heeft geen invloed op de beoordeling van uw verzoek.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door

zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caqueté. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk

gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster betwist de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen en in subsidiaire orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

3.2. Stukken

Verzoekster voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

3.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

In zoverre verzoekster de schending aanhaalt van artikel 3 van het EVRM dient te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) er kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters beweerde vrees voor vervolging vanwege paramilitairen of *guerilla's* nu:

(1) de vaststelling dat verzoekers familieleden P. A. B. S., N. Fa. B. M. en He. Fe. B. S. – wiens problemen onlosmakelijk met deze van verzoekster zijn verbonden -vanuit België terugkeerden naar Colombia op 27 april 2023 en daarmee te kennen gaven dat zij geen nood hebben aan internationale bescherming-, ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid van haar voorgehouden eigen vrees, te meer daar verzoekster verklaart dat zij het momenteel goed stellen in Colombia;

(2) verzoekster kan geen overtuigende verklaring geven waarom zij, in tegenstelling tot haar voormelde familieleden, niet zou kunnen terugkeren naar Colombia vermits (a) het gegeven dat zij haar niet zouden hebben gevraagd om hen te vergezellen bij hun terugkeer naar Colombia en omdat verzoekster geen goede band heeft met de moeder van P. op geen enkele wijze erop wijst dat verzoekster een vrees voor vervolging zou lopen, (b) het gegeven dat verzoekster als enige getuige was van de moord op haar oom O. en de autoriteiten contacteerde evenmin kan overtuigen aangezien verzoekster geenszins aannemelijk weet te maken dat de gebeurtenissen op de *finca* in 2022 op enige wijze zijn verbonden aan deze eerdere kwestie, alsook dat verzoekster niet aantoont dat haar betrokkenheid ook vandaag nog een risico voor haar inhoudt;

(3) de documenten die verzoekster voorlegt ter staving van de moorden op haar ooms zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, in tegendeel werpen zij hier verdere twijfels op;

(4) verzoeksters verklaringen bevatten diverse onaannemelijkheden en vaagheden, waarbij het niet aannemelijk is dat de gewapende groepering haar familie en verzoekster niet meteen uit de weg ruimden toen zij daar de kans toe hadden, de door verzoekster geschetste gang van zaken kan niet overtuigen, zij legde inconsistente verklaringen af over het aantal belagers, het is niet aannemelijk dat Fa. en Fe. de situatie niet ernstig namen, alsook dat de eigenaar van de boerderij zonder meer de schouders zou ophalen bij het feit dat verzoekster en haar familie met doodsb bedreigingen van het domein werden verdreven;

(5) verzoekster haalt geen concrete elementen aan die betrekking hebben op haar problemen sinds haar vertrek uit Colombia,

(6) verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij niet in veiligheid zou kunnen leven op andere plaatsen dan die waar zij in 2022 in contact kwam met een gewapende groepering;

(ii) wat betreft het feit dat verzoekster op achtjarige leeftijd het slachtoffer werd van verkrachting door een buur, dient erop gewezen dat hoewel bijzonder betreurenswaardig, hieruit geen actuele nood aan internationale bescherming kan blijken aangezien de feiten dateren van ongeveer vijftien jaar geleden en verzoekster naderhand geen contact meer heeft gehad met de dader, hetgeen wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoekster de kwestie niet aanhaalt wanneer haar wordt gevraagd naar haar vrees om terug te keren naar Colombia;

(iii) de toekenning van een verblijfstitel op basis van persoonlijke relaties met verblijfgerechtigde personen – verzoekster heeft een relatie met een Turkse man die een verblijfsstatuut heeft in België – valt buiten het toepassingsgebied van internationale bescherming;

(iv) de overige documenten die verzoekster voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(v) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke

motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoekster voert aan bij terugkeer naar Colombia te vrezen te worden vervolgd door paramilitairen of *guerilla's* nadat zij haarzelf, haar nicht P. A., diens echtgenoot N. Fa. en haar neef He. Fe. sinds 19 juli 2022 probeerden te verdrijven – op straffe van dood – van een *finca* waarop zij verbleven.

3.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.5.2.1. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze pertinent overweegt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweringen als zou zij in Colombia met haar familie zijn verdreven van een *finca* door paramilitairen of *guerilla's*.

Zo overweegt de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen onlosmakelijk verbonden zijn met die van uw familieleden P.(...) A.(...) B.(...) S.(...), N.(...) FA.(...) Br.(...) M.(...) en He.(...) Fe.(...) B.(...) S.(...).

Zij schetsten bij de DVZ namelijk ruwweg dezelfde problemen als u, met name de eerdere moorden op twee ooms van u vele jaren geleden, en de problemen die jullie in 2022 op de finca kenden met een gewapende groepering (vragenlijst CGVS bij DVZ P.(...) A.(...), N.(...) FA.(...) en He.(...) Fe.(...), telkens vraag 5, zie blauwe map).

Zij keerden echter op 27 april 2023 terug naar Colombia (zie e-mail in blauwe map) en gaven daarmee automatisch te kennen geen nood te hebben aan internationale bescherming. Volgens uw verklaringen beviel het leven in België hen niet (CGVS, p.15). Bovendien verklaart u zelf dat zij het momenteel goed stellen in Colombia (CGVS p 8-9). De vaststelling dat uw familieleden met dezelfde problemen kennelijk vlot konden terugkeren naar Colombia, ondergraaft fundamenteel de geloofwaardigheid van uw eigen vrees.

U biedt verschillende verklaringen waarom u niet kan terugkeren naar Colombia terwijl uw familieleden dat wel konden. Geen van die verklaringen weet echter te overtuigen. Toen de vraag u een eerste keer werd voorgelegd, stelde u in tegenstelling tot hen niet kon terugkeren omdat zij u niet hadden gevraagd om hen te vergezellen bij hun terugkeer naar Colombia en omdat u geen goede band hebt met de moeder van P.(...) (CGVS p 15-16). Het spreekt voor zich dat deze redenering er op geen enkele wijze op wijst dat u ook daadwerkelijk een risico op vervolging loopt bij terugkeer naar Colombia, een noodzakelijke voorwaarde voor de toekenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Toen u andermaal de kans werd geboden om te verduidelijken waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Colombia terwijl uw familieleden dat wel deden, stelde u dat u als enige van jullie vier getuige was van de moord op uw oom O.(...) en u de autoriteiten contacteerde (CGVS p 18).

Verschiedende elementen zorgen er echter voor dat aan die bewering geen geloof kan worden gehecht. Zo dient te worden opgemerkt dat uit uw interview bij de DVZ geenszins blijkt dat de moord uw oom O.(...) de grondslag vormt van uw huidige vrees om naar Colombia terug te keren. U vermeldde weliswaar de moorden op uw ooms bij de DVZ maar haalde die daar enkel aan als voorbeeld van de algemene onveiligheid in Colombia en als reden waarom u niet op andere plaatsen in Colombia zou kunnen gaan wonen. U bracht de kwestie niet in verband met de gebeurtenissen in 2022 en vermeldde niet dat u zelf de autoriteiten contacteerde (vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 5).

Bovendien dient te worden vastgesteld dat u geenszins aannemelijk hebt weten te maken dat uw betrokkenheid bij de moord op O.(...) ook vandaag nog een risico voor u inhoudt. U stelt immers dat u vandaag ‘een paramilitaire groepering of guerrillastrijders’ vreest, meer in het bijzonder de paramilitairen of guerrillero's met wie u problemen kende in 2022 (CGVS p 17-18). Uit uw verklaringen hieromtrent kan echter niet zonder meer worden afgeleid dat uw recente problemen daadwerkelijk gelinkt zijn aan de moord op uw ooms destijds. U stelt namelijk dat u niet weet waarom jullie van de boerderij verjaagd werden omdat de daders dat nooit vertelden, maar speculeert het te maken had met de moorden vele jaren geleden. U suggereert echter ook dat het er misschien aan lag dat jullie mogelijks toestemming hadden moeten vragen aan de groepering om op de boerderij te verblijven (CGVS p 13, p 14-15). Niet alleen zijn uw verklaringen over het verband met de moorden op uw ooms op zich dus al bijzonder hypothetisch en vaag, er dient ook te worden opgemerkt dat de link al helemaal geen stand houdt wanneer onderworpen aan een meer

nauwkeurige analyse. U verklaart namelijk dat uw ooms door paramilitairen werden vermoord (CGVS p 10, p 12-13). Uw kennis over deze paramilitairen is heel beperkt: u weet niet of zij tot een specifieke groepering behoorden, laat staan hoe die groepering zou hetten, en verklaart weliswaar dat zij een aanvoerder hebben die hen bevelen geeft, maar kan die aanvoerder niet noemen (CGVS p 13).

Over de daders van de gebeurtenissen in 2022 legt u nog vagere verklaringen af. U stelt dat u niet weet wie zij waren, maar speculeert dat het misschien paramilitairen of guerrillastrijders waren (CGVS p 13). Het mag met andere woorden verbazen dat u dus geen verband legt met de paramilitairen die uw ooms vermoordden en van wie u kennelijk wel weet dat het paramilitairen en geen guerrillero's zijn.

Gevraagd of u concrete indicaties hebt dat de moordenaars van O.(...) het nog steeds op u gemunt hebben, stelt u bovendien eenvoudigweg dat uw oom O.(...) ook na 12 jaar alsnog het slachtoffer werd van een moord (CGVS p 16). U legt dus geenszins een verband met de gebeurtenissen van 2022 en haalt geen andere concrete indicaties aan dat de moordenaars van toen u nog steeds zouden zoeken.

Samenvattend dient dus het volgende te worden geconcludeerd: er kan geen gegronde, actuele vrees voor vervolging in uw hoofde worden aangenomen aangezien uw familieleden, die in 2022 dezelfde problemen als u gekend zouden hebben, zonder risico konden terugkeren naar Colombia. Het enige noemenswaardige verschil tussen uw situatie en die van P.(...) A.(...), N.(...) FA.(...) en He.(...) Fe.(...) ligt erin dat u in 2014 rechtstreeks getuige zou geweest zijn van de moord op uw oom O.(...). Aangezien u er geenszins in geslaagd bent aannemelijk te maken dat de gebeurtenissen in 2022 op enige wijze met die eerdere kwestie verbonden zijn en u geen nieuwe ontwikkelingen in de zaak van uw ooms aanhaalt, wijst uw betrokkenheid bij die moord evenmin in de richting van een gegronde, actuele vrees voor vervolging.

U legt diverse documenten neer ter staving van de moorden op uw ooms. Het betreft kopieën van de overlijdensakte en identiteitskaart van uw oom H.(...), de overlijdensakte en identiteitskaart van uw oom O.(...) en de aangifte van de moord op uw oom O.(...). Deze documenten kunnen echter hoogstens de identiteit en overlijdens van deze personen staven. Uw naam wordt in geen van deze documenten genoemd, ook niet in de aangifte bij het parket. De documenten vormen dan ook geen bewijs van uw eigen verwantschap met O.(...) en H.(...) of uw betrokkenheid bij die kwestie, laat staan van uw stelling dat deze moorden jaren later nog steeds een gevaar voor u persoonlijk zouden inhouden.

Integendeel, de stavingstukken werpen hier zelfs verdere twijfel op. In de documenten die u neerlegt worden de namen van de betrokken personen namelijk gespeld als 'H.(...) Alo.(...) Be.(...)t Be.(...)t en 'O.(...) Alb.(...) Be.(...) Be.(...)'. Uw eigen tweede achternaam, geërfd van uw moeder, die de zus zou zijn van H.(...) en O.(...) (CGVS p 4), is echter 'B.(...)', zo blijkt uit uw paspoort en identiteitskaart. De drie verschillende spellingswijzen –Be.(...), Be.(...)t, en B.(...)- suggereren dus dat de documenten betrekking hebben op personen met wie u niet verwant bent. Net als uw bijzonder beperkte kennis van de daders, zoals hierboven beschreven, plaatst dit de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent deze moorden op de helling."

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat zij als enige van de familie getuige was van de moord op haar oom O. en dat haar situatie derhalve fundamenteel verschillend is van deze van haar familieleden. Zij vervolgt dat haar nicht P. hoogopgeleid is en zij is teruggekeerd met haar echtgenoot en broer naar Colombia met het oog op immigratie naar andere landen zoals Amerika, waarbij zij met haar professionele achtergrond niet genooddaakt is om asiel aan te vragen. De Raad benadrukt vooreerst dat het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen niet volstaat om de ongeloofwaardigheid van haar vrees te weerleggen. Voor het overige beperkt verzoekster zich met het betoog dat haar overige familie van plan zou zijn om te immigreren in wezen tot het louter poneren van blote bewering, die geen afbreuk doet aan de vaststelling dat haar nicht, diens echtgenoot en broer op 27 april 2023 terugkeerden naar Colombia en daar tot op heden zonder problemen konden verblijven (administratief dossier, CGVS, p. 9). Deze vaststelling ondermijnt dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden vrees voor vervolging.

Aangaande de moord op haar neven benadrukt verzoekster dat dit wel degelijk een specifieke reden is voor haar vrees om terug te keren. Zij merkt in dit verband op dat het feit dat zij dit niet als dusdanig zou hebben vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken wellicht toe te schrijven is aan een miscommunicatie, daar het interview aldaar zonder tolk verliep. De Raad wijst er in dit verband vooreerst op dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden doordat het interview zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal. Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet verhindert immers niet dat de interviewer zich uitdrukt in een vreemde taal, *in casu* het Spaans, en zelf de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst. Aan de ambtenaar wordt geen vereiste van bewijs inzake de beheersing van de vreemde taal gesteld. Verzoekster brengt overigens geen concrete elementen aan om aan te tonen dat de betrokken ambtenaar het Spaans niet of onvoldoende zou beheersen, doch blijft steken in een hypothetische opwerping. Blote beweringen harentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoekster immers niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van een misverstand, dan wel communicatieproblemen tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken die het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties zouden kunnen verklaren, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothetiseerd zou zijn. De vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken en de notities van het persoonlijk onderhoud bevatten geen enkele

indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken een misverstand en/of een miscommunicatie zou hebben voorgedaan. Integendeel blijkt dat verzoekster op omstandige wijze haar relaas heeft uiteengezet en dat haar aan het einde van het interview uitdrukkelijk werd gevraagd of zij verder nog iets wenste toe te voegen, hetgeen zij ook deed door te verwijzen naar de algemene situatie in Colombia (administratief dossier, 'vragenlijst' Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.8.). Uit het administratief dossier blijkt voorts dat verzoekster de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag haar werd voorgelezen in het Spaans, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die zij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn. Hoewel verzoekster bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS aangeeft dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel de recent gebeurde feiten uiteenzette, geeft zij tevens aan dat de interviewer tijdens het onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken zelf Spaans sprak en zij hem goed verstond (administratief dossier, CGVS, p. 3-5). De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische miscommunicatie tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op te werpen en dat zij hiermee aldus niet de voorgaande, pertinente motieven van de bestreden beslissing kan verklaren of weerleggen.

Verzoekster zet in het verzoekschrift voorts nog uiteen dat het niet bevreemdend is dat zij niet precies weet om welke guerrillastrijders dan wel paramilitairen het gaat, gelet op de hoeveelheid van groeperingen die aanwezig zijn in Colombia. Zij voegt hieraan toe dat zij ten tijde van de moord op haar oom H. slechts één jaar oud was en ten tijde van de moord op haar oom O. amper veertien jaar oud. De Raad benadrukt dat verzoekster in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen met guerrillastrijders dan wel paramilitairen en linkt deze problemen tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS aan de problemen die haar ooms kenden met deze paramilitairen. Bijgevolg kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich terdege over deze problemen zou informeren, *quod non in casu*. Door verder de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal te minimaliseren en bekritisieren, brengt verzoekster geen dienstig verweer bij om de voormelde terechte vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing in dit verband in een ander daglicht te plaatsen.

Aangaande haar vage verklaringen omtrent de gebeurtenissen in 2022 op de boerderij voert verzoekster in het verzoekschrift aan dat het duidelijk is dat de groepering die het eerder al op haar ooms had gemunt, hen heeft gevonden in El Castillo op een boerderij. Te meer daar de eigenaar van de boerderij nooit eerder problemen had en deze problemen slechts startten toen haar familie in de boerderij verbleef. Verzoekster vervolgt dat er tussen de moorden op haar ooms een periode van twaalf jaar zat, zodat het aannemelijk is dat de leden van deze groepering nog steeds naar hen op zoek zijn – dit tien jaar later. Dat zij niet weet waarom de leden van deze groepering hen van de boerderij wilden verjagen, doet naar oordeel van verzoekster geen afbreuk aan haar vrees aangezien het haar niet verweten kan worden dat de groepering hen geen uitleg heeft verschaft. De Raad stelt vast dat verzoekster zich met dit betoog in wezen beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig, vaag en niet-doorleefd bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermog een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

Met betrekking tot de verschillende schrijfwijzen van de achternamen van haar ooms in de documenten die zij voorlegt, merkt verzoekster op dat O. en H. de broers van haar moeder waren en dat hun namen verkeerd zijn geschreven omwille van een administratieve aangelegenheid die nooit opgelost raakte. Daargelaten dat dit opnieuw een loutere bewering betreft, weerlegt verzoekster hiermee niet de pertinente vaststellingen dat het slechts kopieën betreffen, deze hooguit de identiteit en overlijdens van deze personen kunnen staven en verzoeksters naam nergens in deze documenten wordt genoemd – ook niet in de aangifte bij het parket.

3.3.5.2.2. De commissaris-generaal considereert tevens nog op goede gronden dat verzoeksters verklaringen diverse onaannemelijkheden en vaagheden bevatten, waarbij het niet aannemelijk is dat de gewapende groepering haar familie en verzoekster niet meteen uit de weg ruimden toen zij daar de kans toe hadden; dat de door verzoekster geschetste gang van zaken niet kan overtuigen; dat zij inconsistente verklaringen aflegde over het aantal belagers; dat het niet aannemelijk is dat Fa. en Fe. de situatie niet ernstig namen en de eigenaar van de boerderij zonder meer de schouders zou ophalen bij het feit dat verzoekster en haar familie met doodsb bedreigingen van het domein werden verdreven.

Verzoekster merkt in dit verband in het verzoekschrift op dat het betreuenswaardig is dat het CGVS haar bijna verwijt dat zij nog niet vermoord werd. De Raad merkt in dit verband op dat het loutere feit dat verzoeksters verklaringen onaannemelijk, niet-doorleefd en/of ongeloofwaardig worden bevonden, niet betekent dat de commissaris-generaal één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan verzoekster zou moeten voldoen teneinde haar vluchtrelaas aannemelijk te maken. Echter, indien verzoeksters vluchtrelaas afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht,

dient verzoekster *in concreto* uiteen te zetten waarom in haar persoonlijke geval haar situatie anders is dan hetgeen normalerwijze kan worden verwacht.

In zoverre verzoekster nog aanvoert dat het feit dat zij niet exact kan zeggen hoeveel mensen aanwezig waren op de boerderij in 2022 te maken heeft met het feit dat het een lange tijd geleden is, dat zij amper veertien jaar was en het feit dat zij een trauma eraan heeft overgehouden. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekster ten tijde van de beweerde feiten op de *finca* op 19 juli 2022 reeds tweeëntwintig jaar oud was. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uit het psychologisch attest dat verzoekster voorlegt, blijkt dat zij lijdt aan een ernstige depressie, dissociatieve symptomen, angsten, slapeloosheid en een verstoord tijdsbesef. Nergens wordt in dit attest echter enige melding gemaakt van een aantasting van verzoeksters geheugen en/of haar cognitieve vermogens die het voor haar zou bemoeilijken of onmogelijk maken om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Aldus wordt in het neergelegde attest nergens aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoekster haar deelname aan de procedure van internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken. In dit verband merkt de Raad bovendien op dat verzoekster van deze beweerde problemen bovendien zelf geen melding maakte in de vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 november 2022. Op de vraag of er volgens haar bepaalde elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken, antwoordde zij immers ontkennend (zie 'Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ' d.d. 25 november 2022, vraag 1). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat alle persoonlijke onderhouden op normale wijze plaatsvonden en kunnen geen (ernstige) psychische problemen in hoofde van verzoekster worden afgeleid. Uit deze stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu noch verzoekster, noch de advocaat die haar bijstond op de zetel van het CGVS enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud en nu geen van beide er aanhaalde dat van verzoekster, al dan niet omwille van psychische problemen, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Daarenboven vroeg en ontving verzoekster een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud en formuleerde zij hierover geen verdere opmerkingen ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet dat verzoekster wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, zodat verzoekster heden bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat deze inhoud zou zijn gekleurd door de beweerde psychische problemen.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing in dit verband aldus worden weerlegd, blijven zij onverminderd overeind en worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.5.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) verzoekster geen concrete elementen aanhaalt die betrekking hebben op haar problemen sinds haar vertrek uit Colombia, (ii) verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij niet in veiligheid zou kunnen leven op andere plaatsen dan die waar zij in 2022 in contact kwam met een gewapende groepering, (iii) wat betreft het feit dat verzoekster op achtjarige leeftijd het slachtoffer werd van verkrachting door een buur, hieruit geen actuele nood aan internationale bescherming kan blijken aangezien de feiten dateren van ongeveer vijftien jaar geleden en verzoekster naderhand geen contact meer heeft gehad met de dader, hetgeen wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoekster de kwestie niet aanhaalt wanneer haar wordt gevraagd naar haar vrees om terug te keren naar Colombia en (iv) de toekenning van een verblijfstitel op basis van persoonlijke relaties met verblijfgerechtigde personen – verzoekster heeft een relatie met een Turkse man die een verblijfsstatuut heeft in België – buiten het toepassingsgebied van internationale bescherming valt. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoekster uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.5.3. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige documenten die zij voorlegt, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.5.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekster niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden gesteld in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.5. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht dan wel dat de feiten niet zwaarwichtig genoeg en/of actueel zijn. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd.

3.3.6.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellenorganisaties (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellenorganisaties, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de *“UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft

met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebelligroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquete. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt in het verzoekschrift is voormelde analyse immers niet louter gesteund op cijfers uit 2016 en verwijst verzoekster verder naar gebeurtenissen die werden opgenomen in voormelde analyse.

3.3.6.3. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het

voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET